

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILIUȚĂ, SILVIU

Ceașescu se întoarce / Silviu Iliuță. - București :
Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-176-5

821.135.1

Grafician copertă: **Sebastian Ruse**

Redactor: **Roxana Nacu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SILVIU ILIUȚĂ

CEAȘESCU SE ÎNTOARCE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Doru se strecoară ca o felină de 0,12 tone prin hala ce miroase a praf și sudori. El a fost unul dintre ei. Fabrica i-a fost casă timp de 26 de ani, iar acum trebuie să meargă prin ea în vârful picioarelor, ca să nu fie prins de idioții de austrieci care au cumpărat-o.

În fiecare zi, de luni până vineri, la 7 fix, Doru a fost prezent la Secția de Capace Semicentrate și și-a servit întreprinderea și țara. Uneori le-a servit de la 7.30, alteori de la 9. Sau chiar 12. Iar de cele mai multe ori, vinerea lipsea. Dar să fim serioși, parcă la privat nu se trage chiulul!

Își face palma căuș și șoptește în microfonul telefonului:

— Am intrat.

— Ești la Semicentrate?

— Da, tată!

— Vezi afișul cu copilăria? „Partidul ocrotește copiii și copilăria”?

— Îl văd, la ora 9.

Știa asta din filmele cu spioni. La început, când era adolescent, Doru era convins că „*inamic la ora 9*” înseamnă că polițiștii și-au dat întâlnire cu dușmanul.

— Lângă bancul lu' Maistru' Pamfil?

E și bancul, la ora 10 fără câteva minute.

— Da, mă, tată, normal!

— Āla verdele, da? țipă bătrânul în telefon. Unde-și lasă maistru' cana? Unde e rebuturile depozitate, lângă canalu' de scurgere?

De nervi, lui Doru îi fierbe sângele-n vine. Exact ca atunci când nesimțitul ăla de șef, neamț sau ce era, îi spunea că nu poate să doarmă în pauza de prânz. În pauza lui personală de prânz! Ce mă-sa mare voia să facă două ore?!

— Da, bre, exact acolo am ajuns!

— E, exact acolo... nu trebuia să ajungi! E cealantă hală.

— Ce? Păi n-ai zis matale că acolo ții lada?

— Nu fi prost, mă, am zis așa la derută! Dacă suntem ascultați de ăia?!

Aici, tatăl său avea dreptate, iar greșeala lui Doru e că el chiar nu s-a gândit la asta. La aproape 50 de ani ai săi, încă mai are chestii de învățat de la bătrân.

— Mergi în Capace Centrate! Când ajungi la dulapu' ăla vechiu' de fier, mă suni! poruncește bătrânul, dezamăgit de fiul său.

Dacă n-ar fi avut antrenamentul de luptător, călit în trei sezoane de privit la *Survivor* direct de pe canapea, Doru s-ar fi dat bătut. Dar îl are!

Se apleacă cu greu și începe să meargă de-a bușilea pe sub birourile de la Contabilitate, ferind camerele de supraveghere, ca în *Misiune Imposibilă*. Apoi sare peste niște linii de laser imagine, deși e aproape conștient de faptul că austriecii nu au avut timp să pună lasere. Nu strică să fii precaut! La intrarea în următoarea secție, se strecoară ca un ninja pe ușa larg deschisă, apoi se rostogolește pe sub bancul de găurit.

Secția asta încă mai păstrează mirosul de alcool sanitar al sculer-matrișterului Tache, unul dintre cei mai buni meseriași din Europa de Est. Dacă Nea Tache n-avea ghinionul să se nască în România, cu siguranță ar fi lucrat pe bani grei toată viața în Dubai. Cât timp

era prezent în fabrică, maistrul avea un obicei: purta mereu în urechi vată înmuiată în spirt. De unde și mirosul.

— Tata, am ajuns la Nea Tache... văd dulapul de fier!

— Deschide ușa la dulap cu...

— Cum să deschid, bre? Poate au austriecii ceva dosare secrete pe aici și sare alarma! Chiar nu...

— Mă, Dorule, vezi scrisul ăla de pe ușa dulapului, cu „*deșeuri periculoase*”?

— „*Toxice*”.

— Crezi că se apropie cineva de astea?

— Are lacăt cu cifru, mă, tată, cum să deschid așa... ?!

— Bagă data mea de naștere, ziua și anul!

E unul din acele momente în care luptătorului Doru i-ar fi plăcut să aibă și ținare de minte, nu numai forță și capacitatea de a sta pe canapea opt ore fără să se miște. Adevărul e că fără Facebook în fața ochilor, nu-și amintea nici data de naștere a nevastei.

— 03... o mie nouă sute...

— 0849! se aude un țipăt din telefon. Și lumea zice că io-s senil.

Doru învârte cu putere roțile ruginite ale lacătului chinezesc, care sigur a prins și vremuri mai bune.

— Gata! spune mândru în telefon.

— Cum intri în dulap, pe stânga, e o ușă metalică.

— Cum să intru, bre, în dulap? Ce, sunt *Harry Potter*?

— Nu știu cine ești, da' te apleci și intri! E un carton pus ca perete fals în dulap, doar îl împingi. Ușa are același cod.

— 49, tâmpitul! E vina mea, te-am făcut la beție.

— Hai, bre, vorbește frumos, că acum îmi bag... ceva în naveta matale și plec!

— Mergi, mergi... doar nu vrei să puie mâna pe vin nemții?

Asta îl ambiționează pe Doru. E ultimul lucru pe care și-l dorește, ca austriacul ăla fără umor care i-a zis că-l înlocuiește cu un robot să stea în biroul lui de la etaj, să se uite la hală de sus și să bea ca porcu' din vinul lui taică-său. Potrivește cu grijă cifrele lacătului, apoi deschide ușa și își strecoară cele 0,12 tone în interiorul dulapului. Împinge peretele fals cu umărul, intrând într-o încăpere beznoasă și plină de praf.

— Ești sigur, bre, că fiecare sticlă din ladă face o mie de coco? Întreabă pentru plăcerea de a auzi răspunsul care-i gâdilă urechile.

— Mai mult valorează! Unele e de două mii.

— Păi spune mai departe ce să fac și nu mai mă înjura atâta!

Doru înaintează precaut prin întuneric, apoi își amintește că este fericitul posesor al unui telefon cu lanternă, pentru care a plătit deja trei rate din cincisprezece. Și aici s-a oprit. Hoții dracu'! Firmă franțuzească de telefonie...

Luminează sala și mișcă raza până dă de o ușă metalică, grea, ca de închisoare. Arată ca în filme, are și volan pe ea. Doru n-a înțeles niciodată de ce au ușile din peliculele cu spărgători de bănci acele volane. Ca și cum ar putea fi conduse pe șosea!

— E frig aici, se plânge Doru la telefon.

— Învârți spre stânga roata aia, ridici puțin de ușă și împingi cu umărul, ca la noi la beci! spune bătrânul, ignorându-i văicărelile.

Doru se conformează. Senzația de frig pune imediat stăpânire pe corpul său aproape antrenat. O mare perdea de aburi îl împiedică să vadă ceva, iar un lucru e clar: se pișă pe el de frig.

— Bre, spune el dârdâind, noi avem congelator în fabrică?

— Bun!

— Ce dracu' e bun?! Că-s în mânecă scurtă!

— Probabil că nu vezi nimic, spune tatăl său, satisfăcut.

— Ceață peste tot.

— Hai că e bine! Faci șase pași în față. Acum numără până la șase!

— 1, 2, 3, 4, 5, 6... zice Doru cu voce tare, nemișcându-se din loc.

— Acum ai ajuns la un perete.

— Unde să ajung, bre? Că n-am plecat.

Bătrânul respiră adânc în telefon, apoi continuă dialogul cu un fiu pe care pare că nu prea și-l dorește:

— Adevărul e că mă-ta te iubea așa cum ești. Ea era mult mai bună decât mine.

— Hai, tată, dă-o în pana mea, că mi-a înghețat creierul!

— E înghețat de când te-ai născut...

— Îți arde de glume... Uite, merg! 1, 2...

Doru înaintează conștiincios cei șase pași.

— Gata, am ajuns la perete!

La celălalt capăt al firului se aude un gâl-gâl prelung, semn că o bere tocmai și-a dat obștescul sfârșit în gura tatălui său.

— Bre, știi că n-ai voie alcool, de la tensiune!

— Berea scade tensiunea, de câte ori să vă zic? Acum numeri trei pași la stânga, da' trebe să și mergi în timp ce numeri!

— 1, 2, 3... Au, futu-ți morții mă-tii!

— Aia e, Dorule! exclamă fericit bătrânul.

— Nu pe tine te înjur, tata! Am dat cu degetul mic de...

— ... căruciorul de lemn care e lada pe el!

Doru luminează obiectul și zâmbește satisfăcut.

— Așa. Și acum ce fac?

— Iei lada cu tot cu cărucior și fugi din fabrică până te găsește dracii!

În sufrageria familiei Mărăcineanu din renumitul sat Valea Voievozilor sunt acum cinci oameni și o ladă, dar în curând, vor fi șase. Oameni. Și tot o ladă.

Seniorul Mărăcineanu, țintuit în șezlongul său — din care se ridică odată la două săptămâni — își scarpină mustața tip Stalin, pe care o posedă cu mândrie din martie 1971.

— Și acum, tată? întreabă Doru.

— Ai răbdare să se topească! îi răspunde bătrânul.

— Îl vindem pe net, gen.

Cel care a vorbit e deșteptul neamului Mărăcineanu, Petruț. Singura lor speranță la un viitor mai bun. Are 17 ani și e pe cale să termine liceul fără să

repete vreun an. Dacă lucrurile vor merge bine, probabil că va reuși într-o zi chiar să fie singurul dintre ei care face o facultate. Particulară, e drept. La fără frecvență, e drept. Probabil, neacreditată. Probabil, una cu trei studenți. Totuși, facultate. În ziua de azi, poți ajunge ministru cu așa ceva!

— O mie de euro bucata... Câte sticle de vin sunt aici, bre?

În timp ce zice asta, ochii lui Doru strălucesc a fericire. Aproape că are un orgasm viticol. Roze.

— Nu știu cât e, o dă cotită bunicul. Da' vă zic eu: ce e în lada aia e foarte valoros!

— Poate ne luăm o casă în oraș! se bucură Cynthia.

Cynthia Mărăcineanu, 12 primăveri, copil nedorit, dar născut după ce soția lui Doru a ajuns la concluzia că „unde crește unu', poate crește și al doilea”. Numele vine de la faptul că mama sa o vedea internațională de mică. Posibil, cântăreață. Dacă nu, măcar asistentă tv.

— ... sau luăm un apartament în centru' orașului, unde sunt toți colegii mei... oftează Cynthia.

— Ce are aici, la țară? o mângâie pe cap bunicul. Unde mai vezi la oraș o vacă, un porc, o găină?

— Dar noi n-avem animale!

— Dar vecinii au! Poți să le vezi.

Doru înmoaie cârpa în balta de apă de pe covor, apoi o stoarce sârguincios în găleată. La câți bani vor avea, chiar ar trebui să-și cumpere un covor nou, dar tot cu ciucurași. Deși e păcat de asta de acum, pe care îl au de când s-a născut el.

— Tată, io tot nu înțeleg cum ai reușit matale să dosești lada asta în combinat și să nu vază nimeni trei' de ani!

Vorbitorul e Ana Mărăcineanu, soția lui Doru. 53 de ani, și-a luat bărbat mai tânăr cu 3 ani. Lucrează la cel mai mare spital din oraș, iar asta e un motiv maxim de mândrie. Mulți vecini, multe rude au ajuns în timp să apeleze la ea, mândri că au o relație acolo unde ai nevoie cel mai mult. Ea a fost săritoare și i-a ajutat în timp pe o grămadă de apropiați. I-a băgat în spital ca să-și scoată apendicele sau să-și facă clisme, în special după Paște sau Crăciun sau la onomastici, când mâncau și se îmbătau ca porcii. Cazurile mai grele mergeau la București, dar reparații pe ici, pe colo, operații micuțe se puteau face și aici.

Bunicul se ridică în picioare, ceea ce în sine e un eveniment extrem de rar, și se apleacă asupra cutiei. Pune urechea în dreptul lacătului, apoi o taie în bucătărie, de unde se întoarce cu un aprinzător. În timp ce plimbă flacăra peste lacătul chinezesc, își drege glasul și se adresează celorlalți:

— Trebuie să vă zic ceva mai ciudat.

Cei patru Mărăcineni curioși sunt aplecați asupra lăzii care o să îi transforme dintr-o familie banală de la periferia orașului, în una bogată. Sau dacă nu bogată, măcar una care să-și poată permite încălzire pe lemne și în februarie.

— În cutia asta e bogăție! continuă bunicul, făcându-i pe ceilalți să țopăie fericiți. Dar, cum să zic eu... nu e chiar ce vă așteptați!

— Cum adică, bre?

— Sticle de vin de o mie de euroi bucata poate fi o avere, recunosc! Da' aici noi avem mai mulți bani decât face alea.

— Adică ai ascuns și bani? întrebă Ana. Doruleț, tatăl tău a ascuns bani în cutie?

— Adică e ceva mai valoros decât vinul! o lămu-rește bunicul. I-am zis lu' Doru că e sticle de vin, că altfel nu s-ar fi dus.

— M-ai mințit, bre?! Faci mișto de mine, la cât m-am chinuit să leg cutia asta pe mașină? Ce căcat e înăuntru?!

— Adevărul e...

Bunicul mai mișcă puțin lacătul chinezesc. E superb, auriu, are o pasăre ștanțată pe el. Posibil, cocor.

— Ce e, buni, acolo? e curioasă Ana. Deci n-am avut atâta pulsul de când l-am născut pe Petruț, jur.

— La mine n-ai avut pulsul mare? o taxează Cynthia.

— Și la tine, iubita... Da' desfă odată lada, pe bune, că mă ia cu palpitații și...

— Hai, buni, bagă mare! o susține Petruț. Nu contează ce e, gen, dacă putem să-i dăm drumu' pe Amazon și să scoatem bani, e belea.

Bunicul Mărăcineanu îl privește muștrător pe nepot. Cum să îi treacă prin cap pramatiei că poate să ducă lada și să îi dea drumul pe fluviu în jos? Asta era prost ca taică-său! În plus, cum dracu' să te duci până la Amazon, când ai Dunărea la tine în țară?

— Mă, eu nu știu dacă sunteți pregătiți să deschidem cutia! ezită bunicul.

— Hai, tată, să mor io, parcă-i comoara piraților, dă-o dracu'!

— Ce avem aici vă va schimba tooootal viața!!!

— Păi asta vorbim la cină de două săptămâni, bre! Sperăm s-o schimbe cu totul!

— Mă, sunteți siguri?

LBRIS

We know
books

— Normal, hai!

— Desfă lădoaia aia, gen!

— Hai odată, că mi se zbate o venă la...

Bunicul bagă degetul mare în ochii cocorului și împinge în toate direcțiile, până ce lacătul cedează. Apoi ridică ușor capacul masivei lăzi, iar aburul rece invadează camera.

După câteva secunde de liniște, Mărăcinenii încep să urle ca apucații.

★

O oră mai târziu, în bucătărie domnește liniștea. La un moment dat în viață, bunicul a fost extrem de enervat de această expresie monarhică: „domnește liniștea”. Ce domnitor, bă?! S-a dus vremurile alea!

Cei cinci Mărăcineni și-au ocupat locurile la masa cu patru scaune, ceea ce înseamnă că Petruț a tras din nou lozul necâștigător.

— Să mor io, tată, dacă nu ești nebun! sparge Doru liniștea. Acum, la bătrânețe, înțeleg că ești cucu, da' nu știam că matale ai luat-o razna încă de la Revoluție!

— Doamne ferește, bunicule! se închină Ana. Doamne, mare ți-e grădina Ta din Cer și Maica Domnului, cum să te gândești să... !

— Fraților, io cred că sunteți așa agitați că nu simțiți potențialul, gen! le zice Petruț, care pare cel mai liniștit dintre toți.

— Când o să le povestesc prietenelor mele ce s-a întâmplat... zâmbește Cynthia.

— Nu le zici nimic! sare bunicul.

Iar Ana se repede să smulgă telefonul din mâna fiicei sale.

— Te închid în camera ta o lună, de dracii te găsește! tună ea.

Sprijinindu-și bărbia în palmă, Doru trage din țigara înecăcioasă, luată din piață, de la contrabandistii ucraineni. E nasoală, dar la juma' de preț. *Slava, Ucraina!*

— Hai, mă, Dorule, știi că n-ai voie să fumezi în bucătărie! îl ceartă soția sa.

— E o situație de criză, Ano!

— Chiar și așa, știi că am astm.

— Tu, de când lucrezi în spital, ai toate bolile.

Adevărul e că le cam avea! Ultima, la 52 de ani, era o boală pe care Ana a căpătat-o pe holul spitalului, când i-a auzit pe doi pacienți vorbind despre această maladie cu nume ciudat. Abia peste un an i s-a spus că e o boală a vacilor, iar ea a ajuns acasă și i-a anunțat pe toți că s-a vindecat miraculos cu niște uleiuri de eucalipt luate de pe grupul de Facebook. Apoi a început să le și vândă, dar fără prea mare succes.

— Dorule, miorlăie ea speriată, tu îți dai seama că noi avem un cadavru în sufragerie?

Adulții familiei se fac că nu aud nimic, sperând în sinea lor că, dacă nu aud, problema o să dispară de la sine. Adevărul trebuia spus, dar parcă aruncat așa frust, aducea și mai multă neliniște.

Un firicel de abur rece se strecoară lin pe sub ușa bucătăriei, iar Doru îl observă cu coada ochiului.

— Uite, mă, tată! Ești fericit? S-a dezghețat aia, cred că inundă sufrageria.

Răspunsul bunicului nu se lasă așteptat: